

[Mølgaard.]

Jeg skal ikke undlade at påpege næsten det allermost væsentlige ved skattereformen for nylig, det, der ikke var med: en 5 pct. momsforhøjelse. Dette, at denne ikke blev gennemført, var vel næsten det mest positive og det, der får størst betydning for omkostningsudviklingen og beskæftigelsen. Vi føler os oprigtig talt stolte over at have været med til at afværge denne fare for beskæftigelsen og takker samarbejdspartnerne for dette.

Under samrådet med arbejdsministeren i arbejdsmarkedsudvalget den 9. august i år fremlagde vi i øvrigt en samlet plan for bevarelse af den fulde beskæftigelse. Ud over at foreslå byggemomsen fjernet blev der i denne plan slået til lyd for, at samfundsøkonomisk rentable offentlige anlægsopgaver blev fremskyndet. Der er grund til at pointere dette med, at det skulle være samfundsøkonomisk rentable arbejder. Det, vi nemlig må opnå, er ikke alene beskæftigelsesfremme på kort sigt, men i samme åndedrag at bedre erhvervenes konkurrenceevne på længere sigt, således at beskæftigelsesmulighederne fastholdes. Hvis vi tværtom bebyrder erhvervene ved beskæftigelsesarbejder, ja, så betyder disse jo kun en stakket varme. Vi ønsker ifølge vor plan de kommunale investeringsrammer lempet og kreditloftet hævet for at fremme erhvervslivets investeringer og produktion. Regeringen har i nogen grad imødekømt os på disse fronter før og i forbindelse med septemberforliget, og det kvitterer vi for med tak. Vi håber, at man kan gå videre ad denne vej, og vi kipper med flaget for forsikringen om, at regeringen vil være fleksibel i så henseende.

Vi mener, at septemberforliget indebar væsentlige skridt fremad for beskæftigelsesudsigterne, men de var rigtignok også dunkelsorte. Vi vil gerne have dem gjort mindre grå, og vi vil fortsat presse på. Vi er rystede over, at socialdemokratiet og for øvrigt også fremskridtpartiet i september ikke kendte deres besøgstid, men foretrak at sidde med korslagte arme. Vi håber stærkt, at disse og for øvrigt alle partier vil vende tilbage til den indstilling, at dette ting, denne sal, er en arbejdsplads og ikke en soveplads eller en varmestue. Passivitet og forurettethedsfølelse er uværdigt over for

dem, der har valgt partierne til at repræsentere sig. En arbejdsplads er for øvrigt samtidig også noget andet end en legeplads.

Beskæftigelsesproblemet er alt for alvorligt til at blive gjort til en legebold eller en papirflyvemaskine i form af et dagsordensforslag, der kun tjener partiegoistiske manøvreinteresser.

Vor plan om beskæftigelsesfremme rummede også et forslag om at fremskynde indekslåneordningen. Dette forslag begrundes i det skyhøje renteniveau, der i vid udstrækning er inflationsbegrundet, og som hæmmer byggeriet og foretagsomheden stærkt. Indeks låneordningen er nu i månedsvis blevet overvejet i PØ-udvalget, og udsigterne for realisering synes begrænsede. Vi mener at kunne konstatere, at det, der gør beslutningsfasen så vanskelig for partierne, er uoverskueligheden ved at indføre indeksregulering af rentebetalinger. Jeg vil da gerne foreslå til overvejelse, at man skærer den del af problemkrisen, der indebærer skattefradragproblemer, fra og i stedet for etablerer lånemuligheder, hvor blot tilbagebetalingen indeksreguleres. Alene dette ville uden al tvivl betyde et mægtigt rentefald, måske en halvering, og dermed et betydeligt fald i ledigheden.

I denne debat er der lagt en lang række forslag på bordet fra forskellig side. Retsforbundet vil gerne være med til at se fordomsfrit på dem for at få afhjulpet beskæftigelsesproblemerne. Vi mener imidlertid ikke, at tvangsopsparing i form af ØD overhovedet hjælper, tværtimod. Vi er skeptisk indstillet over for virkningerne af erhvervsstøttesubsidier. Det betyder blot overflytning af problemerne fra nogle sektorer til andre inden for næringslivet og ofte på det lange sigt reelt en forværring af problemerne. Der er grund til handling over for arbejdsløshedstruslen, men jeg vil gerne understrege, at problemet skal løses på både det korte og det lange sigt. Det er ikke den af Peder Låle i et ordsprog omtalte „stakne varme“, vi har brug for.

Birgit Busk (U):

Jeg er enig med arbejdsministeren og regeringen i den betragtning, at det er en umulig opgave for stat og kommuner at løse vore beskæftigelsesproblemer. Det kan hverken gøres i dag eller ud i fremtiden,